

'Geef liefde'. Zo luidt de boodschap van Kerk in Actie deze kerst. Met speciale aandacht voor Pakistan, vertellen we hoe NOAD met het gehandicaptenproject Pakistaanse gezinnen steunt.

Maar hoe is het om als Pakistaanse christenen in Nederland terecht te komen? Ontmoet de familie Anjum. Gevlucht en ontheemd, krijgen zij langzaam hun leven weer op de rit.

'Onze kerstwens? Laat iedereen in vrede leven en liefde geven'

Hij reed met gemak over de smalste weggetjes door Pakistan. Een zeer bekwaam buschauffeur van een Pakistaans bedrijf, met thuis een lieve vrouw en vier gezonde kinderen. Maar het tij keerde. Als enige christen bij het bedrijf keerden zijn moslimcollega's zich tegen hem. Naveed Anjum en zijn gezin kregen het zwaar. Vooral omdat een moslimgeleerde de *fatwa* uitsprak: dat is een oordeel dat door een moslimgeleerde geveld wordt over iemand. Naveed werd ervan verdacht moslims te willen bekeren tot het christendom. Naveed: "Dat was niet zo. En bovendien is het ongeloofwaardig, want in Pakistan behoor je als christen tot een onderdrukte minderheid. Je kunt geen moslims bekeren. Maar ik wist dat ik nu het doelwit was van een bepaalde groep moslims."

Alles voor veiligheid

Naveed liep gevaar. Zijn veiligheid stond op het spel. Ook de toekomst van zijn gezin baarde hem zorgen vanwege de onderdrukking van christenen in Pakistan. Samen met zijn vrouw Rafaqat en kinderen Asad (18), Laiba (12), Komal (9) en Meerab (5) nam hij een loodzwaar besluit: vluchten. Zijn grote en hechte familie achterlatend, koos hij voor het onbekende. Alles voor de veiligheid.

Naveed vertelt: "We arriveerden in Nederland in december 2013 en woonden in verschillende asielzoekerscentra. Na het krijgen van de verblijfsstatus in 2014, kregen we in januari vorig jaar deze eengezinswoning toegewezen in Blaricum. De kinderen doen het goed op school. We zijn zo dankbaar. We zijn eindelijk veilig."

Ingetogen

Rafaqat en Naveed prijzen de mensen om hen heen. Zij geven hen liefde, door de gastvrijheid en hulpvaardigheid. Bijvoorbeeld door burenhulp. Rafaqat : "Natuurlijk missen we onze familie wel enorm. Niemand kan familie vervangen. Kerst vieren we nu voor de vierde keer in Nederland. Het feesten gebeurt hier ingetogener, soms ook oppervlakkiger dan in Pakistan. Daar draait het allemaal om de geboorte van Jezus, die stierf voor onze zonden." Zoon Asad (18) beaamt het: "In Pakistan was het écht feest. Vrijer ook. Weinig regels, veel muziek en je zocht je vrienden op. In Nederland is iedereen meer op zichzelf. Dat uitbundige mis ik wel."

Urdu-gemeente

Om zich meer thuis te voelen bezoekt het gezin de Urdu gemeente. Deze migrantenkerk met voornamelijk Pakistaanse christenen is onderdeel van de Protestantse Kerk Nederland. Johnson William, secretaris van de Urdu gemeente in Amsterdam, legt uit: "De gemeente telt ruim 250 leden, die verspreid door Nederland wonen. Voor het gezin Anjum is de kerkdienst in Amsterdam het dichtstbij. Als kerk proberen we de Pakistanen zich thuis te laten voelen."

Toekomstdromen

Na alle spanningen kijkt het gezin met een positieve en open blik naar de toekomst. Naveed hoopt hier ook ooit als chauffeur aan de slag te kunnen. Ook Rafaqat wil een baan, als ze de taal beter beheerst. Asad start met zijn opleiding Muziekproducer en ook Laiba is ambitieus: "Ik wil arts worden." En Komal en Meerab? Die denken er nog even over na.

Kerstwens

Met kerst hoopt de familie de Urdu-gemeente weer te bezoeken en samen de geboorte van Jezus te vieren. In grote dankbaarheid en blij om hier te zijn. Hun hart gaat uit naar de christenen in Pakistan. Naveed: "Ons hart breekt als we denken aan hun situatie. Onze kerstwens is een beter leven voor hen, zodat ze ook in vrede kunnen leven."